

... Preto, že si ty zavrhol slovo Hospodinovo, zavrhol aj on teba, aby si nebol kráľom.

Vtedy povedal Saul Samuelovi: Zhrešil som, že som prestúpil rozkaz Hospodinov i tvoje slová,

lebo som sa bál ľudu a poslúchol som na ich hlas.

Preto teraz odpusť, prosím, môj hriech a vráť sa so mnou, aby som sa klaňal Hospodinovi.

Ale Samuel riekol Saulovi: Nevrátim sa s tebou, lebo si zavrhol slovo Hospodinovo a preto,

že aj Hospodín zavrhol teba, aby si nebol kráľom nad Izraelom.

1. Samuelova 15:23-26

Úvod

Najskôr si, milí čitatelia, prečítajte text Písma z 1. Samuelovej 15 od druhej polovice verša 23 až po koniec verša 26. Potom verše 34 a 35 tejto kapitoly a pokračujte čítaním v šiestnástej kapitole od prvého až po šestnásty verš.

V 1. Samuelovej 16:4 čítame: „... A starší mesta sa predesili a vyšli mu v ústrety a riekli: Či tvoj príchod znamená pokoj?“ V tomto článku chcem písať o duchovnom predesení. Všetci vieme, čo to je, keď z času na čas zažijeme nejaké predesenie, ktoré sa môže prejaviť priam aj telesnou triaškou.

Niekedy tras môže byť dôsledkom veku človeka. Niekedy triaška alebo des prichádza kvôli hrôze zo situácie, do ktorej sa človek dostane. Spomeňme si na žalárnik vo Filipách. Keď nastalo zemetrasenie, žalárnik sa triasol. Ale z jeho otázky je jasné, že to nebolo zemetrasenie, ktoré ho prestrašilo. Jeho myseľ sa vtedy upla na otázku, ktorá je jedna z najdôležitejších. Pavla a Sílasa sa opýtal: „Čo mám robiť, aby som bol spasený?“

Triasol sa aj Abakuk na hlas Hospodinov, keď mu Boh ukázal súd, ktorý má prísť a padnúť na celý Izrael. Jeho reakcia bola takáto: „Počul som, a zatriaslo sa moje lono, na ten hlas sa chveli moje rty; hniloba vošla do mojich kostí, a triasol som sa na mieste, kde som stál, že sa mám upokojiť na deň súženia, na deň, keď príde hore proti ľudu ten, ktorý ho bude hubiť.“ (Abakuk 3:16). Toto všetko je do veľkej miery prirodzená triaška. Písmo ale spája predesenie, triašku, aj s báznou, so strachom, s údivom. V 1. Samuelovej 16:4 čítame o predesení, triaške, keď sa ľudia desia z prítomnosti Božieho muža.

1. časť: Predesenie z prítomnosti Božieho muža

Izrael si žiadal kráľa. Boh nakoniec ustúpil pred požiadavkou Izraela, aby aj on bol ako ostatné národy, ktoré mali viditeľného kráľa. Doteraz bol ich Kráľom a Panovníkom Boh. Nemali nad sebou žiadnu viditeľnú hlavu, ale pod vládou Boha zažili veľa prosperity. A predsa aj tak chceli niečo iné. Chceli byť ako každý iný národ, chceli mať ľudského kráľa. Hovorí o tom 1. Samuelova ôsma kapitola. Samuel pred týmto úmyslom na Hospodinov pokyn ľud varoval, ale odmietli ho počúvať (1. Samuelova 8:19-20). Trvali na tom, že chcú ísť po svojej vlastnej ceste. A tak im to Boh umožnil.

Na chvíľu sa pri tomto zastavme. Táto situácia ukazuje, že si musíme dať pozor na to, aby sme

vedeli a nezabudli, že Boh vie najlepšie, čo je pre nás dobré. Boh umožnil, aby muž menom Saul bol pomazaný a korunovaný za kráľa v Izraelovi, ale neskôr bol zbavený tohto úradu kvôli vlastnému bláznovstvu. V 15. kapitole čítame, ako Boh prikázal Saulovi, aby pozabíjal Amalechovcov. Mal ich úplne vytrieť z povrchu zeme. Ale Saul napriek Božiemu príkazu dovolil, aby Agag, kráľ Amalechovcov, ostal nažive. Tak isto aj pristal na to, aby to najlepšie z oviec a dobytky ostalo žiť. A keď bol konfrontovaný s touto svojou vlastnou neposlušnosťou, snažil sa vyhovoriť na iných, odmietol prijať osobnú zodpovednosť. To sa veľmi často stáva aj nám. Vyhovárame sa na iného, len aby sme si nepriznali svoju chybu.

Aj napriek tomu, že Saul bol pomazaným kráľom, kráľovstvo bolo od neho odňaté. Boh poslal Samuela do mesta Betlehem, aby pomazal náhradu za Saula. Tu musíme pochopiť, že Samuel mal pomazať náhradu, ale nie ustanoviť náhradu. Zodpovednosť za ustanovenie je v Božích rukách, aby on sám uviedol do úradu ľudí, ktorých si pre to nachystal. Samuel poslúchol Boha a odišiel do Betlehema, aby pomazal za kráľa toho, koho si Boh vybral.

To, že Samuel prišiel do Betlehema, nijako neuniklo starším tohto mesta. Čítame, že sa triasli, alebo boli predesení z jeho príchodu. Padol na nich Boží strach. Mali z neho údes, lebo vedeli, že Samuel je členom kňazského kmeňa Levítov. Toho kmeňa, ktorý Boh oddelil pre kňazskú službu v Izraeli. Preto mal Samuel veľkú autoritu. Preto sa ho v spojitosti s návštevou ich mesta pýtajú: „Nesieš pokoj? Je tvoja návšteva priaznivá, blahoprajná?“ Už len pre to, že medzi nich prichádza kňaz, Boží služobník, napadlo im, že je medzi nimi v ich meste asi nejaký problém, a ten pravdepodobne nie je vo vzťahu k Samuelovi, ale k Bohu, ktorého Samuel reprezentuje. Predesilo ich práve to, že Samuel prišiel s jalovičkou na obetovanie. Keď nastávala potreba obetovať, dôvodom býval vždy hriech. Ak má byť preliata krv obete, svedčí to o tom, že je potrebné zotrieť vinu, je tam duchovný problém.

Ako je to s Božími služobníkmi dnes?

Pred dávnymi rokmi v Spojenom kráľovstve (v Anglicku) urobili prieskum a v ňom jedna z otázok bola: Nakoľko si ceníte kazateľa? Bolo veľmi smutné, že sa v rebríčku dôležitostí jednotlivých profesií smetiari umiestnili vyššie ako kazatelia. Úrad kazateľov (pastorov) a ich službu predsa ustanovil Boh!

V štvrtej kapitole listu Efezským apoštol Pavol ukazuje práve to, že úrad pastora či kazateľa je úrad ustanovený Bohom (Efezským 4:11-14). Tento úrad je spolu s ostatnými jedným z darov pre Cirkev, pre Kristovo telo. Sú to letničné dary, lebo práve vtedy, keď bol Ježiš Kristus vyvýšený a keď Pán vystúpil do neba a vylial svojho Ducha, dal jedných za apoštolov, jedných za evanjelistov, jedných za prorokov, jedných za pastierov a jedných za učiteľov. Zodpovednosť, ktorá na týchto služobníkoch leží, znamená, že majú učiť veriacich a majú konať dielo služby s tým cieľom, aby budovali Kristovo telo. Preto je autorita Božích služobníkov veľká a významná. Je založená na tom, že Boh ich zavolať a vystrojil pre konkrétnu úlohu.

Je úplne v poriadku, keď si nejaký človek vyberá zamestnanie, ktorému sa v budúcnosti chce venovať. Ale dielo v Božej službe je veľmi odlišné, lebo sa tu vyžaduje osobné povolanie od Boha. Vyžaduje sa, aby Boh osobne vystrojil človeka, ktorého volá. Keď sa človek len tak sám od seba dostane do takejto služby, nie je to biblický spôsob. Vždy máme byť pripravení konať dielo Božie, ale len tak nejako sa doň natlačiť nie je podľa môjho presvedčenia biblický spôsob. Máme čakať dovtedy, kým nás k tomu neprivedie Boží Duch. Práve kvôli tomuto zvláštnemu postaveniu, úlohe a posolstvu, ktoré patria povolaným a pomazaným Božím služobníkom, sa máme „triasť pri ich príchode“.

V 16. kapitole knihy Skutkov je zapísané svedectvo o dvoch Božích služobníkoch, o Pavlovi a Sílasovi. Svedectvo o nich prichádza z veľmi zvláštneho zdroja (Skutky 16:17). Prichádza z pier ženy, ktorá je posadnutá démonom. Žena ostatným občanom oznamuje: „Títo ľudia sú sluhami najvyššieho Boha, ktorí vám zvestujú cestu spasenia.“ Práve preto, že to boli Boží muži, mali mať obyvatelia mesta pred nimi rešpekt.

Keď Boží muž Samuel prichádza do Betlehema, tak prešiel srdcom ľudí údes preto, lebo sa v tej chvíli domnievali, že má Boh pre nich slovo napomenutia, keďže Samuel prišiel s obetným zvieraťom. Preto neočakávali, že by Samuelov príchod znamenal priaznivé veci. Chvenie pred Božím mužom nevyplýva z toho, kým je on sám ako jednotlivec. Niet ničoho zvláštneho na mužovi Božom okrem tej jednej veci, že ho povolal, vystrojil a vyslal Boh.

Keď Boží služobník prichádza k ľuďom, oni sa neprestávajú triasť pred Božím slovom. A to je druhá časť tejto úvahy.

2. časť: Chvenie pred Božím slovom

V tejto časti budeme premýšľať nad trasením pred Božím slovom. Pritom Boží služobník a Božie slovo by nikdy nemali byť oddelení jeden od druhého.

Keď Pavol napísal do Korintu (2. Korinským 4:5), tak dal veľmi jasne najavo, že nekáže seba samého, ale káže Ježiša Krista. Seba nepokladal za nikoho iného než za sluhu Pána Ježiša. Preto keď Boží muž, Boží služobník, káže, tak má kázať neporušené, nezmenené Božie slovo. Jeho zodpovednosťou je kázať Božie slovo tak, ako je zapísané v Písme. Nesmie k nemu pridávať svoje vlastné myšlienky a predtým, než bude kázať iným, sa sám musí poddať Božiemu slovu.

Rozsah jeho služby je veľmi limitovaný. Má k dispozícii celú Bibliu, ktorá je nevyčerpatelnou Božou myslou a ktorá zároveň vymedzuje rozsah jeho služby. Keby prekročil ohraničenie dané Písmom, tak by sám seba dostal pod súd. V Jeremiášovi čítame o tom, ako sa kňazi previnili tým, že zabudli na Hospodina a išli za Bálom a za vecami, ktoré neprospejú. A predsa ich Boh žiadal, aby kázali len jeho slovo (Jeremiáš 2:8-9). A tak tí, čo kážu, musia tiež mať veľkú dôveru v Božie slovo. Musia verne kázať Božie slovo, lebo: „... slovo Božie je živé a účinné a ostrejšie nad každý meč dvojsečný, a prenikajúce až do rozdelenia duše a ducha, kĺbov a špikov a spôsobilé posúdiť myšlienky a mysle srdca.“ (Židom 4:12). Iba presné Božie slovo má byť predkladané poslucháčovi. Jedine Božie slovo je schopné urobiť to, čo hovorí 12. verš – a vtedy sa človek trasie pred tým, čo počuje s vedomím, že Boh je autorom kázaného slova.

Keď Filip odišiel na púšť a stretol sa s etiópskym eunuchom, tak sa nesnažil o to, aby oddelil slovo od jeho autora, ale otvoril Písma a Etiópčanovi kázal Ježiša (Skutky 8:35). Z Božieho slova vychádza autorita kazateľa. A tak isto kázanie sa musí diať v moci Svätého Ducha.

Je dosť veľký rozdiel medzi prednáškou a kázaním. Prednáška posúva informáciu do mysle poslucháča. Kázanie ale ide ešte ďalej, lebo jeho cieľom je zasiahnuť srdce. Srdcom teraz myslím súborne myseľ, vôľu a emócie. Srdce, to je skutočný vnútorný človek, to je to, čo nazývame osobnosť jednotlivého človeka. Bez moci Svätého Ducha sa kázanie premieňa len na prostú prednášku.

Prejav moci Svätého Ducha môžeme vidieť napr. v Starom zákone v knihe Ezdráš v deviatej kapitole. Izraelčania sa previnili proti Hospodinovým nariadeniam. V manželstvách sa premiešali s ľuďmi z falošných náboženstiev okolitých národov, a pritom Boh im jasne prikazoval, že majú ostať oddelení od iných národov. Keď izraelským mužom bolo ukázané zlo, ktorého sa dopustili (Ezdráš kapitoly 9 a 10), boli z toho šokovaní tak, že sa triasli pred slovami Boha Izraelovho (Ezdráš 9:4). Činili pokánie a urobili radikálne kroky nápravy. Tí, čo mali za manželky cudzozemky, a mnohí z nich mali deti, boli tak hlboko usvedčení zo svojich hriechov, že sa s nimi rozviedli a poslali ich preč aj s deťmi.

Písmo oznamuje, že Hospodin hľadá „na utrápeného a na toho, kto je zdrteného ducha a trasie sa nad mojim slovom.“ (Izaiáš 66:2; pozri aj verš 5). Hospodin pohliadne na tých, ktorí sa trasú pred jeho slovom. Aby došlo k tomu, že sa ľudia trasú vtedy, keď Boží služobník prichádza s Božím slovom, musí sa Božie slovo kázať v kontexte. Ako kazateľ, tak aj poslucháč musia prijať Božie slovo v podobe, v akej prichádza, aby vyvolalo úctu, rešpekt a trasenie.

Keď hovorím, že kázanie má vyvolať trasenie, nemyslím tým, že sa budeme nutne triasť telom, fyzicky, ale myslím tým, že na počúvajúcich musí prísť stav vážnosti a bázne pred Bohom. V 8.

kapitole knihy Nehemiáš, vo verši päť čítame, že keď Ezdráš otvoril knihu Zákona Hospodinovho pred všetkými ľuďmi, všetci sa postavili. Ukazuje to, že mali úctu voči Božiemu slovu. Žijeme v dobe, kedy vo väčšine krajín sveta je Biblia ľahko dostupná a je ľahké oboznámiť sa s obsahom Písem. To ale neznamená, že kázanie alebo čítanie Božieho slova by malo byť podceňované, a tak isto by sme ho nemali ani zle (ledabolo) aplikovať. Autorita Božieho slova má byť náš hlavný sprievodca a dozorca. Všetku, ale naozaj všetku inštrukciú pre náš terajší a aj večný život dostávame z Božieho slova, a preto je to naše pravidlo viery a života v posvätení.

Prileteli sme na Slovensko a počas priletu sme sa dostali do kontaktu s jednou mladou slovenskou ženou. Opýtala sa nás, prečo prichádzame. Zhovárali sme o tom a v rámci rozhovoru som sa jej opýtal: „Ste kresťanka – rímska katolíčka alebo evanjelička?“ Povedala, že ju vychovali ako evanjeličku, ale už na to všetko úplne zabudla. Ukázalo sa, že teraz, keď žije v Anglicku, tak chodí na vyučovanie k Svedkom Jehovovým. Zhovárali sme sa tak asi hodinu a mohli sme jej hovoriť, zvestovať a vysvetľovať evanjelium. Pre evanjelium bola veľmi otvorená. Nechala mi nakoniec svoju adresu, aby som sa jej mohol ozvať, keď sa vrátim do Anglicka. A predsa bolo celý čas zjavné, že sa zdráha poddať sa autorite Božieho slova. Viac si cenila všetky tie falošné tvrdenia, ktoré počula od Svedkov Jehovových. Také je naše prirodzené srdce – zdráhame sa poddať Božiemu slovu.

Nezáleží na tom, ako dlho sme obrátení. Stále si musíme pripomínať, že je to Biblia, ktorá učí, ako máme žiť. A ukazuje nám aj, ako máme zomrieť, lebo všetkých, mužov aj ženy, smeruje k spaseniu. Preto nikdy nesmieme uberať z dôležitosti slova, ktoré vdýchol Duch, lebo Slovo je život pre tých, ktorí veria, a je tiež smrť pre tých, ktorí neveria.

Táto istá mladá žena sa ma opýtala na stav tých, ktorí zomrú ako veriaci v Krista. Chcela vedieť, ako je to s nimi vo chvíli, keď zomrú. A tak som jej na základe Božieho slova mohol povedať, že duch tých, ktorí patria Kristovi, od chvíle ich smrti bude v jeho blízkosti, budú s Kristom (Filipským 1:18). A tí, ktorí v Krista neveria, budú navždy a okamžite uvrhnutí do večného pekla (Lukáš 16:19-31).

Biblia hovorí o každom jednom z nás, že sme sa proti Bohu previnili. Sme stratení a bez nádeje. A predsa nám Božie slovo ukazuje cestu k Ježišovi Kristovi, ktorý jediný môže človeka zachrániť, a oznamuje, že niet iného spasenia, niet spasenia v nikom inom a ani žiadne iné meno nebolo dané ľuďom, v ktorom by sme boli spasení (1. Timoteovi 2:5; Skutky 4:12). Tak som mohol tej mladej žene povedať, že ak ešte teraz, kým žije tu pod oblakmi na tejto zemi, uverí v Ježiša Krista, Božieho Syna, bude po smrti v nebi a bude mať večný život. Rovnako to platí pre každého z nás. A každý z nás sa musí naučiť mať bázeň a triasť sa pred Božím slovom.

3. časť: Trasenie sa v Božej prítomnosti

V knihe Jeremiáša čítame: „Či azda mňa sa nebudete báť? hovorí Hospodin. Či pred mojou tvárou sa nebudete triasť? Ktorý som položil moru piesok za hranicu večným ustanovením, a neprekročí ho! Síce sa dmú, ale nezvládnú a hučia jeho vlny, ale ho neprekročia. Ale tento ľud má odpadlicke srdce spurné, odstúpili a odišli. A nepovedali vo svojom srdci: Nože sa bojme Hospodina, svojho Boha, ktorý dáva dážď, podzimný i jarný, vo svojom čase, zachováva nám ustanovené týždne žatvy.“ (Jeremiáš 5:22-24). Jeremiáš konfrontuje ľudí okolo seba s ich Stvoriteľom. V prvej časti som sa dotkol problému, že keď starneme, naše údy a orgány slabnú. Pripomeňme si prvý verš dvanástej kapitoly Kazateľa, ktorý hovorí: „A pamätaj na svojho

Stvoriteľ a vo dňoch svojej mladosti, kým neprídu dni zlého, a nepriblížia sa roky, o ktorých povieš: Nemám v nich záľuby.“ Na mnohých z nás sa už nevzťahuje označenie mladík. Ale zároveň slovo mladík, mladý nutne neznamená, že ide o dieťa, tínedžera alebo dospelávajúceho človeka. Keď ľudský vek porovnáme s večnosťou, tak sme všetci mladí. Z tohto pohľadu život každého z nás je v ranom štádiu. Máme večné duše. Necítíme sa na svoj vek, cítime sa mladými, ale roky naozaj neúprosne pribúdajú. Uprostred celého rozsahu svojho bytia v porovnaní s večnosťou sme ale ešte len na začiatku. Božie slovo mi hovorí: Teraz, v tomto čase, uprostred mladého veku, pamätaj na svojho Stvoriteľa. Pretože pomerne veľmi skoro každého z nás čaká stretnutie, na ktoré sa všetci musíme dostaviť. A nezabráni nám nič, aby sme sa na toto veľké stretnutie dostavili. Žalmista oslovuje celé tvorstvo a hovorí: „Tras sa pred Božou tvárou.“ (Žalm 114:7) – „nech sa tvorstvo postaví v údive a nech vzdá úctu Bohu.“

Triaška v Božej prítomnosti súvisí s údivom, bázňou a úctou. To nie je niečo, pre čo sa len tak z ničoho nič rozhodneme a povieme si: „Tak dobre – ideme na to.“ Nedá sa to dosiahnuť len mojím osobným rozhodnutím: „Od dnes idem rešpektovať Boha a v jeho prítomnosti budem mať bázeň.“ Bázeň pred Bohom je niečo, čo Boh vkladá do nášho srdca. Prichádza vtedy, keď si uvedomujeme, kto On je vo svojej bytosti, vo svojej sláve, vo svojej moci.

V knihe Izaiáš čítame: „Vtedy som povedal: Beda mne, lebo zahyniem, pretože som človek nečistých pier a bývam prostred ľudu nečistých pier; beda mne, lebo moje oči videli Kráľa Hospodina Zástupov!“ (Izaiáš 6:5, pozri od verša 1). Izaiáš videl veľkosť Božej slávy. A čo povedal? „Beda mne.“ Izaiáš sa veľmi preľakol, lebo si uvedomil, že sa ocitol v Božej prítomnosti. V 17. kapitole Matúša čítame veľmi dôležité slová o Pánovi Ježišovi: „A kým ešte hovoril, hľa, zatônil ich svetlý oblak, a hľa, bolo počuť z toho oblaku hlas, ktorý hovoril: Toto je ten môj milovaný Syn, v ktorom sa mi zaľúbilo. Toho počúvajte! A keď to počuli učeníci, padli na svoju tvár a báli sa veľmi.“ (Matúš 17:5-6). Učeníci sa veľmi báli, padli na svoju tvár, lebo aj oni sa ocitli v Božej prítomnosti.

Mnoho ľudí, keď ide okolo nejakých budov, chrámov či kostolov, upraví svoje správanie ako prejav úcty, lebo sa v tej chvíli domnievajú, že príslušná budova je Boží dom a prebýva v nej Boh. Boh sa však nedá obmedziť budovou. Boh je prítomný všade. Kdekoľvek by sme išli, bude tam: „Ale Najvyšší nebýva v chrámoch, učiných rukou, ako hovorí prorok: Nebo mi je trónom a zem podnožou mojím nohám; akýže mi vystavíte dom? hovorí Pán. Alebo kde aké je miesto môjho odpočinku?“ (Skutky 7:48-49).

Túto pravdu o Božej všadeprítomnosti veľmi jasne vyjadruje aj žalmista v Žalme 139. Žalmista hovorí, že kdekoľvek by išiel, nijako neutečie pred Božou prítomnosťou. Keby išiel na najvyššie hory alebo zišiel na dno mora, aj tak si tam Ty (Boh).

Boh je všade, pozná a vidí všetko, ako sa píše aj v Prísloví (15:3): „Oči Hospodinove vidia na všetkých miestach, hľadiac pozorujú zlých i dobrých.“ Aj keby sme si mysleli, že môžeme mať nejaké tajomstvá, alebo si možno niekedy myslíme, že sa nám podarí niečo utajiť, tak nezabudnime, že vždy a všade sme v Božej prítomnosti. Vždy a na každom mieste si potrebujeme uvedomovať Božiu účasť. Bezprostredným následkom tohto vedomia je pravá bázeň a trasenie sa pred Bohom.

Tak to bolo aj s Jozefom v Egypte, keď slúžil Putifarovi. Putifarova manželka ho zvädzala a hoci na základe ľudskej padlej prirodzenosti mohol na ne reagovať a podľaohnúť im, neurobil tak, lebo žil v strachu, v bázni pred Bohom: „... A ako by som teda vykonal túto veľkú nešľachetnosť a zhrešil proti Bohu?!“ (1. Mojžišova 39:9). Tieto udalosti sa neodohrali v nejakom svätom chráme, ale v dome Putifara. Tak isto aj Dávid bol zdrvený a zachvátil ho strach pred Bohom po

tom, ako k nemu prišiel prorok Nátan – Žalm 51.

Ale aj keď sa káže Písmo v jeho historickom kontexte, nemusí to byť priamo užitočné. Písmo treba odpovedajúco (relevantne) aplikovať na súčasnosť. Preto mi dovoľte uzavrieť sériu týchto troch článkov o Duchovnom predesení tým, že ich budem aplikovať na nás v súčasnosti.

Po prvé. Tí, ktorí sa neobrátili, teda nie sú veriaci, nachádzajú sa v stave, že sa netrasú pred Bohom. Nemajú údes ani triašku, lebo neutekajú v strachu k Bohu. Otázke svojho stavu vo večnosti venujú nedostatočnú alebo žiadnu pozornosť, a tak nemajú pred Bohom žiaden strach, žiadnu bázeň. Sú vo vz bure voči Bohu a preto aj Boh ich považuje za ľudí na strane nepriateľa, na strane diabla.

V tejto otázke neexistuje žiadna neutrálna pôda. Alebo je človek mŕtvy v hriechoch a je stratený a na ceste do pekla, alebo je spasený Božou milosťou a je na ceste do neba. Nemôže byť súčasne na oboch týchto cestách. Človek vo svojej prirodzenosti sa vôbec netrasie pred Bohom. Celý svet leží v zlom, lebo ľudia nemajú pred Bohom strach. A predsa je to Svätý Duch, ktorý dokáže spôsobiť toto duchovné prenesenie. Privádza k tomu, aby ľudia mohli mať v úcte napísané a kázané Božie slovo. Keď Božie slovo naozaj prenikne k mysliam bezbožných ľudí, vtedy sa začnú triasť. Pre takých je vo Filipanom 1:6 slovo povzbudenie: „... ten, ktorý započal vo vás dobré dielo, ho aj dokoná a zachová až do dňa Ježiša Krista“. Preto si pamätajte, že keď Boh začal dielo v tvom živote, on ho aj dokončí. Ešte dnes sa podajte Bohu a to skôr, ako príde s trestom.

Po druhé. Je to povinnosť človeka triasť sa pred mocnou Božou rukou. Pýtali sme sa už niekedy sami seba: „Prečo som vôbec na tejto zemi? Aký zmysel to má, že tu som?“ Kazateľ 12:13-14 hovorí: „Suma všetkého toho, čo si počul: Boj sa Boha a ostríhaj jeho prikázania, lebo to je povinnosťou každého človeka, pretože Boh privedie každý skutok na súd i každú vec skrytú, už či je dobrá či zlá.“ A tak porozmýšľaj nad tajomstvami svojho srdca, pretože Boh každé tvoje dielo privedie na súd, aby sa zjavilo, aké je.

Boh vie o všetkých myšlienkach a skrytých veciach v srdci človeka a niet miesta, kde by sme sa mohli skryť. Jediné také miesto je pod Kristovou krvou, ktorý ju za nás preliat. Izaiáš 32:11 hovorí: „Chvejte sa, bezstarostné; traste sa, hriechne ubezpečené!“ Samozrejme, nie je to len pre ženy, je to aj pre mužov, pre všetkých. Chvejte sa! Traste sa! Opustite bezstarostnosť! Pod trasením máme rozumieť skutočnú bázeň pred Bohom, a nie nejaký telesný strach alebo hrôzu. V Zjavení Písmo hovorí, že raz príde deň, ktorý všetkých zachváti: „A kráľovia zeme, veľmoži, boháči, vojvodcovia a mocní i každý sluha i každý slobodný skryli sa do jaskýň a do skál vrchov a vraveli vrchom a skalám: Padnite na nás a prikryte nás pred tvárou toho, ktorý sedí na tróne a pred hnevom Baránka, lebo prišiel ten veľký deň jeho hnevu, a kto môže obstáť?“ (Zjavenie 6:15-17).

Po tretie. Pýtam sa: „Trasieš sa?“ „Trasieš sa, keď prichádza Boží muž, ale nie kvôli nemu samému, ale kvôli tomu, že prináša Božie slovo?“ Keď prichádza kazateľ, je to, ako keď prichádzal Samuel do Betlehema s obetným teliatkom. Dnes kazatelia neprichádzajú s obetným zvieraťom, ale prichádzajú a ohlasujú obeť. Je to obeť, ktorá platí pre všetky veky. Bola prinesená dávno, približne pred 2 000 rokmi a v Písme čítame, že niet žiadnej inej obete za hriech, ale všetci tí, ktorí veria v toho, ktorý za nich zomrel na Golgotskom kríži, vo chvíli, keď v neho uveria, prejdú zo smrti do života (Ján 5:24).

Boží muž Ezechiel mal „problém vo svojom zbore“ (Ezechiel 33:30-33). Dokonca si myslím, že aj dnes mnohí kazatelia majú podobné problémy vo svojich zboroch. Keď skončí zhromaždenie, ľudia ďakujú kazateľovi za poslanstvo a niekedy povedia aj „prídeme opäť.“ Aj Ezechiel mal takýto problém: ľuďom sa páčilo jeho kázanie, ale vôbec nedbali o slovo, ktoré počuli. Boh Ezechielovi hovorí: „A hľa, si im ako ľúbezná pieseň speváka krásneho hlasu a hrajúceho výborne, a tiež počuť počúvajú tvoje slová, ale ich nečinia.“ (verš 32). Pre tých ľudí bol len niekto, kto im urobil predstavenie. Páčilo sa im to, zatlieskali mu, ako keby to bol umelecký výkon. Ale celá Ezechielova služba išla mimo nich, nezasahovala ľudí, ktorý ho počúvali, lebo ich srdcia boli neprístupné Božiemu slovu.

Pýtam sa: „Si ten, kto kázne len rád počúva?“ Možno len vyhladávaš nejakého konkrétneho kazateľa, ktorého si si obľúbil. Alebo si človek, ktorý hladuje po Božom slove? A ešte sa pýtam: „Trasieš sa nad Božím slovom kvôli tomu, že ti zjavuje, kým si ty a kým je Boh?“

Jeden z hlavných príznakov toho, že človek je skutočne kresťan, je ten, že vyhladáva, aby ho Božie slovo preskúmalo tak, ako hovorí žalmista v Žalme 139: „Preskúmaj ma, silný Bože, a poznaj moje srdce! Skús ma a poznaj moje myšlienky a vidz, či je vo mne nejaká zlá cesta, a veď ma cestou večnosti.“ (verše 23 a 24, čítaj celý žalm).

Niektorí ľudia majú radi len to kázanie, ktoré dobre znie v ušiach, ktoré je milé a uspokojujúce. Niektorí ľudia ale chcú, aby ich kázanie zasiahlo, aby trafilo do živého. Niekedy si kázanie prirovnávam k pálivému jedlu. Jedlo si, samozrejme, môžeme vybrať. Môže byť neštipľavé, ale aj mierne, stredne a veľmi štipľavé. Zvyčajne nemám rád to najštipľavejšie, ale vždy mám rád

kazateľa, ktorý je trochu štipľavý. Mám rád kázeň, ktorá mi ukáže, ako som pred Bohom zlyhal, a tiež kázeň, ktorá mi ukáže, aký veľký je Boh. Takže sa opäť pýtam: „Trasieš sa pred Božím mužom, lebo prináša slovo o obeti, ktorá je potrebná?“ A pýtam sa aj: „Trasieš sa pred Bohom a pred jeho slovom preto, že ti ukazuje, ako na tom si a kto je Boh?“

A nakoniec sa pýtam: „Trasieš sa v Božej prítomnosti? Trasieš sa preto, že si si vedomý toho, že Boh je všadeprítomný?“ Keď sa ľudia, muži aj ženy, trasú pred Božím slovom, nie je to len prejav nejakých emócií. Je to výsledok toho, že Boží Duch pôsobil v ich srdci. Preto volajme k Bohu, aby sa nás dotkol. Aby jeho dotyk v nás vyvolal skutočné pravé duchovné emócie. Mojou túžbou je, aby nám Boh daroval poznanie toho, čo v skutočnosti duchovné chvenie pred jeho slávou znamená.